

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 94 ust. 1, art. 47 ust. 5 i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 4 lutego 2019 r. — Vlaamse Gemeenschap i Vlaams Gewest/Parlament i Rada**(Sprawa T-66/19)**

(2019/C 122/25)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Vlaamse Gemeenschap i Vlaams Gewest (przedstawiciele: T. Eyskens, N. Bonbled i P. Geysens, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną,
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (UE) nr 2018/1724,
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 TUE

Ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 ⁽¹⁾ obowiązki dotyczące reżimu językowego są sprzeczne z wewnętrznym ustawodawstwem belgijskim regulującym aspekty językowe w kontekście spraw administracyjnych, znajdującym oparcie w belgijskiej konstytucji. Ten wewnętrzny reżim językowy stanowi element politycznego i konstytucyjnego szkieletu, na którym zostało oparte Państwo Belgijskie i współdefiniuje on w Belgii tożsamość narodową. Z tego względu rozporządzenie (UE) nr 2018/1724 jest sprzeczne z art. 4 ust. 2 TUE, zgodnie z którym Unia szanuje tożsamość narodową państw członkowskich.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 5 ust. 1 i 4 TUE oraz protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności.

Ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 obowiązki dotyczące reżimu językowego nie są zgodne ani z zasadą przyznawania kompetencji (I) ani z zasadą proporcjonalności (II).

(I) Żadne z postanowień traktatu nie przyznaje Unii kompetencji do regulowania posługiwania się językami w ramach organów władz publicznych państw członkowskich, ani przez nie.

(II) Obowiązek udostępnienia tłumaczenia „w języku urzędowym Unii powszechnie rozumianym przez możliwie największą liczbę użytkowników transgranicznych” [art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 2018/1724] nie jest zgodny z zasadą proporcjonalności i nie jest uzasadniony. Ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 wymogi dotyczące reżimu językowego są nieproporcjonalne w świetle realizowanego przez nie celu.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 3 ust. 3 TUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogólnej zasady niedyskryminacji ze względu na język oraz zasady równości państw członkowskich.

Rozporządzenie (UE) nr 2018/1724 narusza art. 3 ust. 3 TUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogólną zasadę niedyskryminacji ze względu na język oraz zasadę równości państw członkowskich, ponieważ zniechęca obywateli chcących osiedlić się w państwie członkowskim innym niż ich własne do nauki języka urzędowego, względnie jednego z języków urzędowych tego państwa, a ponadto z tego powodu, że powoduje upowszechnienie używania jednego dominującego języka, który w ten sposób de facto staje się europejskim językiem administracji i organów władzy publicznej.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia ogólnej zasady pewności prawa oraz jasności przepisów prawa oraz pkt I.2 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa.

Ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 obowiązki dotyczące reżimu językowego pozostają w oczywistej sprzeczności z zasadą jasności, precyzyjności, przewidywalności i spójności. Ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 obowiązki dotyczące reżimu językowego nie są jasne, ani precyzyjne, ani przewidywalne, ani spójne jeżeli chodzi o zidentyfikowanie języka, na który należy dokonać tłumaczenia.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 291 ust. 2 TFUE.

Wykonanie ustanowionych rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 obowiązków dotyczących reżimu językowego wymaga pewnego i wyraźnego wskazania, na jaki język należy dokonać tłumaczenia. Uregulowanie międzyinstytucjonalne zawarte w rozporządzeniu (UE) nr 2018/1724 jest natomiast w tym zakresie bardzo niejasne. W związku z tym rozporządzenie (UE) nr 2018/1724 nie jest wyrazem poszanowania delikatnej równowagi międzyinstytucjonalnej ustanowionej w art. 291 TFUE oraz w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011^(?), jako że rozporządzenie skutecznie umożliwia Komisji Europejskiej obejście procedury określonej w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011 i przyjęcie rozporządzeń w sposób nieformalny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724 z dnia 2 października 2018 r. w sprawie utworzenia jednolitego portalu cyfrowego w celu zapewnienia dostępu do informacji, procedur oraz usług wsparcia i rozwiązywania problemów, a także zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012, Dz.U. 2018, L 295, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję, Dz.U. 2011, L 55, s. 13.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2019 r. — Nosio/EUIPO — Passi (LA PASSIATA)

(Sprawa T-70/19)

(2019/C 122/26)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nosio SpA (Mezzocorona, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci J. Graffer i A. Ottolini)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Passi AG (Rothrist, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca